

РЕШЕНИЕ

№ 13820

гр. София, 22.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 21.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Владимир Николов

ЧЛЕНОВЕ: Елена Попова
Мария Стоева

при участието на секретаря Виктория Вълчанова и при участието на прокурора Пламен Райнов, като разгледа дело номер **1608** по описа за **2025** година докладвано от съдия Елена Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Глава дванадесета АПК, във връзка с чл.63в от ЗАНН. Образувано е по касационна жалба на В. И. М, чрез адв. Ж., срещу решение от 05.01.2025 г., постановено по НАХД № 8877/2024 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 94-ти с-в, с което е потвърдено НП № 24-4332-004306/29.02.2024 г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция“ (ОПП) - Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с което на основание чл. 185 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) на касатора е наложена глоба в размер на 20 лв. за нарушение на чл.20, ал.1 от с.з. и на основание чл. 175, ал. 1, т. 5 ЗДвП - глоба в размер на 50 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 1 месец.

Касаторът обжалва така постановеното решение на СРС с доводи за необоснованост и неправилност на изводите на съда. Твърди, че вината му не е доказана по несъмнен начин и следователно не може да бъде държан отговорен за нещо, което не е извършил. Посочва редица несъответствия в твърденията на разпитаната в производството пред районния съд като свидетел П. П., както и по отношение на твърдените от същата щети на автомобила ѝ. Възразява срещу извода на въззивния съд по отношение на свидетелските показания, снети от свидетеля Мукански /неин баща/ като счита, че установената роднинска връзка помежду им не е достатъчно обстоятелство за наличие на заинтересованост. Моли за отмяна на решението на СРС и отмяна на издаденото НП. Претендира разности.

В съдебно заседание касаторът, чрез процесуалния си представител адв. И. /преупълномощена от адв. Ж./, поддържа касационната жалба по съображенията, изложени в нея.

Ответникът - началник група в Столична дирекция на вътрешните работи - отдел „Пътна полиция, редовно призован, не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователна на касационната жалба.

Административен Съд С. – град, Х. касационен състав, след като взе предвид и обсъди по отделно и в съвкупност наведените от касатора доводи, тези на представителя на СГП и събраните в хода на първоинстанционното производство доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

От фактическа страна районният съд е приел, че на 09.01.2024 г., около 09:40 часа, П. П. се намирала в магазина, който стопанисвала в [населено място], на [улица]. Същата паркирала собствения си лек автомобил марка "Рено", модел "К." с рег. [рег.номер на МПС] пред магазина, който бил паркиран успоредно на бордюра, като зад него имало свободно място за паркиране. На мястото /пред магазина/ отишъл И. Мукански, който имал уговорка с дъщеря си В. М заедно да посетят офис на "Виваком България" ЕАД. Мукански видял свободното място за паркиране зад автомобила на П. и застанал там, за да го запази до идването на дъщеря си. След пристигането на В. М, която управлявала лек автомобил марка "Ф.", модел "Л." с рег. [рег.номер на МПС], същата се насочила да паркира зад автомобила на П., на мястото, запазено от баща ѝ. По време на паркирането, при движение напред и поради недостатъчен контрол върху моторното превозно средство, което управлявала, М, реализирала удар в паркирания отпред лек автомобил марка "Рено", модел "К.", с рег. [рег.номер на МПС], собственост на П.. Ударът, настъпил между предната броня на управлявания от М лек автомобил и задната броня на лекия автомобил, собственост на П.. П. видяла удара между двата автомобила, докато била в търговския обект, и излязла пред магазина, където се намирали М и нейният баща. П. заявила, че М е ударила автомобила ѝ и показала мястото на ожулването, но баща ѝ отговорил, че същото не е причинено от автомобила на дъщеря му. След разговора, М и баща ѝ напуснали мястото на настъпилото пътнотранспортно произшествие и посетили офис на "Виваком България" ЕАД. Междувременно П. заснела с телефона си лекия автомобил, управляван от М, обадила се на единния телефон за спешни повиквания 112, съобщила за станалото и на мястото бил изпратен екип на ОПП - СДВР. Когато М и баща ѝ се върнали на мястото, П. ги уведомила, че е повикала екип на ОПП - СДВР. Независимо от това, първо М, а след нея и баща ѝ, напуснали мястото на ПТП. На мястото били изпратени А. П. и И. И. - и двамата, заемащи длъжност "младши автоконтрольор" в ОПП - СДВР. Служителите на ОПП - СДВР снели сведения от П. и огледали щетите по лекия автомобил марка "Рено", модел "К.". П. предоставила на служителите на ОПП - СДВР данни за регистрационния номер на напусналия автомобил, след което младши автоконтрольор И. съставил протокол за ПТП № 1886013 (рег. № 413) от 09.01.2024 г. и скица към него, както и били изготвени снимки на установения на мястото лек автомобил. На 19.02.2024 г. В. М се явила в служебно помещение на ОПП - СДВР, където попълнила декларация, че на 09.01.2024 г. именно тя е управлявала лекия автомобил марка "Ф.", модел "Л." с рег. [рег.номер на МПС] и изложила обстоятелствата във връзка с процесния случай.

На същата дата Й. К. - младши автоконтрольор в ОПП - СДВР, съставил АУАН серия АД бл. № 069869/19.02.2024 г. за нарушения на чл. 20 ал. 1 ЗДвП и на чл. 123 ал. 3 б. "в" ЗДвП, извършени от М. Актът бил съставен в присъствието на един свидетел С. Д. - служител в ОПП - СДВР, както и в присъствието на М, бил ѝ предявен за запознаване със съдържанието му и ѝ бил връчен препис на същата дата. При съставяне на АУАН М вписала, че има възражения, но не изложила по - подробни такива нито при съставяне на акта, нито в срока по чл. 44 ал. 1 ЗАНН.

Въз основа на съставения АУАН на 29.02.2024 г. – Г. Б., началник на 01 група

"Административнонаказателна дейност" на 03 сектор "Административно обслужване" в ОПП - СДВР издала обжалваното наказателно постановление № 24-4332-004306/29.02.2024 г., с което на основание чл. 185 ЗДвП наложила на М административно наказание глоба в размер на 20.00 /двадесет/ лева за нарушение на чл. 20 ал. 1 ЗДвП и на основание чл. 175 ал. 1 т. 5 ЗДвП й наложила административно наказание лишаване от правоуправление за срок от 1 /един/ месец и глоба в размер на 50.00 /петдесет/ лева за нарушение на чл. 123 ал. 1 т. 3 ЗДвП.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на районния съд, направени след анализ на писмените доказателства представени с административната преписка и събраните в хода на съдебното следствие, в това число показанията на свидетелите П., П., Мукански и актосъставителя К..

В оспореното решение от правна страна съдът е приел, че АУАН и НП са издадени в предвидената от закона писмена форма и от компетентен орган, в рамките на неговите правомощия. Приел е за доказано, че М е причинила процесното ПТП, като причината за това е, че не е упражнил достатъчен контрол върху МПС, което е управлявала - нарушението на чл. 20, ал. 1 от ЗДвП. Съдът е намерил, че това нарушение е осъществено при форма на вината непредпазливост, тъй като деецът не е предвиждал общественото опасните последици на деянието му, но е могъл и е бил длъжен да го стори, както и че наказанието за него е наложено по законоустановения ред, а определеното наказание „глоба“, в размер на 20 лева, е законосъобразно. До горните изводи, въззивният съд е достигнал въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства /протокол за ПТП и скица, от които се установява механизма на настъпилото ПТП/, както и от разпита на свидетеля П..

По отношение на второто нарушение, съдът е преценил, че в случая не е спазена нормата на чл. 123, ал. 1 ЗДвП, предвиждаща „водачът на пътно превозно средство, който е участник в пътнотранспортно произшествие, когато при произшествието са причинени само имуществени вреди, ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него, без да напуска местопроизшествието е длъжен да уведоми съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълнява дадените му указания“. В настоящия случай, касационната инстанция приема за безспорно установено, че между лек автомобил марка "Рено", модел "К." с рег. [рег.номер на МПС] и лек автомобил марка "Ф.", модел "Л." с рег. [рег.номер на МПС] е възникнало съприкосновение, причинено от собственика на втория автомобил М, допуснато неволно по време на паркиране. В подкрепа на горното обстоятелство са твърденията на собственика на лек автомобил марка "Рено", модел "К.", поведението на бащата на М /очевидец на случилото се, който се е върнал на мястото на ПТП, за да разговаря повторно с П./, извлечение от ЗАД „Армеец“ за покрита щета на лек автомобил марка "Рено", модел "К." с рег. [рег.номер на МПС] , с отбелязана дата на събитието 09.01.2024 г., в 11:20 ч., както и протокол за ПТП и скица, от които се установява механизма на настъпилото ПТП. Ето защо, след като при възникнало ПТП, жалбоподателката М е напуснала своеволно мястото на възникналото ПТП, без да уведоми службата за контрол, е реализирала нарушение на чл. 123, ал. 1 ЗДвП. Всички елементи от състава на нарушението са налице, поради което АНО правилно е ангажирал отговорността на лицето. Правилно въззивният съд е приел, че макар че в АУАН да е посочено нарушение по чл.123 ал.3 б.„в“ ЗАНН, а в НП-чл.123 ал.1 т.3 ЗАНН, това не е съществено процесуално нарушение, тъй като описанието на обстоятелствата в АУАН и НП е достатъчно, за да позволи на жалбоподателката М да организира защитата си и да се определи предмета на доказване в производството. Въззивният съд е изложил мотиви, че нарушението е извършено при пряк умисъл, тъй като деецът е осъзнавал, че е причинил ПТП и е напуснал мястото единствено

по своя воля, като не е уведомил службата за контрол. Правилно съдът не е приел за основателни показанията на свидетеля Мукански, че М не била уведомена за повиканите органи на МВР. От нормата на чл.123, ал.1, т.3, б.в“ от ЗДвП следва, че ако между участниците в произшествието няма съгласие относно обстоятелствата, свързани с него /както е в случая/ те, без да напускат местопроизшествието, са длъжни да уведомят съответната служба за контрол на Министерството на вътрешните работи на територията, на която е настъпило произшествието, и да изпълняват дадените им указания. От текста на цитираната норма следва, че водачът е следвало да повика сам органите на МВР или да се увери, че същите са повикани /като и в двата случая не напуска местопроизшествието/, а не да бъде уведомяван дали другият участник е предприел действия в тази насока, за да не напуска мястото на възникналото ПТП. Въз основа на горното, СРС е приел наложеното наказание за законосъобразно, като за по-голяма прецизност е преквалифицирал описаното в НП нарушение от чл.123, ал.1, т.3 ЗДвП в чл.123, ал.1, т.3, б. „в“ ЗДвП, каквото правомощие има, съгласно чл.63, ал.7, т.1 ЗАНН. Размерът на глобата правилно е потвърден в предвидения минимум.

Районният съд е коментирал и неприложимостта на чл.28 от ЗАНН, предвид нарочната законова промяна, а именно, въведената норма на чл. 189з от ЗДвП, в сила от 23.12.2021 г., сочеща, че за нарушенията по този закон не се прилагат чл. 28 и 58г от ЗАНН. Доколкото нормата е била в сила при извършването на нарушението, то тя пряко обвързва съда, тъй като е била действащо материално право към момента на осъществяването на нарушението.

С оглед на изложеното, касационната инстанция не установи наличието на допуснати от СРС съществени процесуални нарушения в процеса на попълване на необходимите за изясняване на обективната истина доказателства и оценката на тяхната доказателствена стойност и сила, които да са довели до ограничаване правото на защита на санкционираното с НП лице. Процесуалните права на страните не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдебен състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на страните и е приложил правилно материалния закон.

Предвид гореизложеното, настоящият касационен състав намира, че решението на СРС е правилно и законосъобразно, поради което следва да бъде оставено в сила.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 от Административно-процесуалния кодекс, съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 05.01.2025 г., постановено по НАХД № 8877/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 94-ти с-в.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: